

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený X
státní příslušník Arménské republiky
bytem X

zastoupený obecným zmocněncem
Mgr. et Mgr. Ing. K. C. P., MBA, LL. D.
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-789/ZA-ZA11-ZA04-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobce v žalobě namítnul, že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný nezohlednil žalobcem navrhované důkazy. Dále žalobce namítnul, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné. Žalovaný měl porušit zásadu nenavrácení (*non refoulement*). Žalobce má povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny. Navrácení do této země by představovalo porušení závazků podle mezinárodního práva. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z toho, že Arménie, nikoliv Ukrajina, je bezpečnou třetí zemí. Toto hodnocení nebylo dostatečně podloženo. Podle zákona o azylu se za bezpečnou třetí zemi považuje země, kde žadateli nehrozí pronásledování a kde je zaručen přístup k efektivní ochraně. Napadené rozhodnutí je dále nepřiměřené. Žalovaný měl důkladně vyvážit zájmy jednotlivce na ochranu před pronásledováním a zájmy veřejné. Žalobce též poukázal na zásadu, podle níž by měl správní orgán rozhodovat tak, aby při rozhodování shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán nemůže aplikovat správní uvážení neomezeně, ale musí přihlížet k zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality apod. Žalovaný se měl také zabývat otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce uzavřel, že důvody, které jej vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice, jsou dostačující pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu.
3. Žalovaný ve *vyjádření* k žalobě podotknul, že o situaci v žalobcově zemi původu shromáždil relevantní a aktuální informace. Napadené rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem dané věci a je náležitě odůvodněno. Česká republika považuje Arménii za tzv. bezpečnou zemi původu. Žalobcova obava z hledání zaměstnání v zemi původu (mohl by mít potíže, protože byl v České republice trestaný) nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Dne 16. 6. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 6. 2024 žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani se o politiku nijak nezajímal. Manželka i děti (všichni arménští státní příslušníci) žijí v České republice. V Arménii byl žalobce naposledy v květnu roku 2021. Od roku 2013 měl žalobce udělen pobyt na dobu 10 let na Ukrajině. Žil v Charkově, ale kvůli válce se přestěhoval do České republiky. V České republice měl žalobce udělen dlouhodobý pobyt „za účelem práce“. V červenci roku 2023 žádal o prodloužení, ale žalovaný mu pobyt neprodloužil z důvodu trestního řízení. V roce byl žalobce odsouzen za převoz osoby a nelegální překročení hranice. Vezl nelegálně cizince do Německa. Trest mu již brzy zahladí. Žalobce sdělil, že má kvůli sportu problémy s páteří (je MMA zápasník). Jiné zdravotní problémy nemá. Snad od doby, co prodělal koronavirus, má problémy s pamětí. Zapomíná. Je ale soběstačný, nepotřebuje asistenci dalších osob. O

mezinárodní ochranu žádá kvůli tomu, že by rád žil v České republice se svou rodinou. Požádal o prodloužení zaměstnanecké karty. Také se kvůli trestnímu odsouzení v České republice obává návratu do Arménie.

6. Během pohovoru dne 20. 6. 2024 žalobce vypověděl, že by kvůli svému odsouzení v České republice mohl mít v Arménii problémy. Jaké problémy by to mohly být, ale nevěděl. Následně rozvedl, že má strach, že by byl v zemi původu ztracený, bez rodiny a bez práce. Řeknou si tam, že žalobce je zločinec a nezaměstnají ho. Kdyby se ucházel o práci, tak mu ji nedají, protože se dozví, že byl v České republice trestaný. V Arménii je bezúhonný, ale v České republice ne. Žalobce se domníval, že by se o jeho trestní minulosti v České republice mohl jeho potenciální zaměstnavatel dozvědět přes nějaký informační systém. Kdyby se ho zaměstnavatel zeptal napřímo, odpověděl by popravdě, že byl trestán. Je věřící člověk a neumí lhát. U státních zaměstnanců v Arménii prověřují, zda mají čistý trestní rejstřík. V soukromém sektoru to však neřeší. Žalobce by si v České republice rád otevřel školu bojových umění a zůstal tu. V Arménii nikdy žádné problémy neměl. Závodně tam sportoval. Situace ve sportu ale byla v Arménii hrozná, a to hlavně po finanční stránce. Stát sport nijak nepodporoval. V České republice žalobce pracoval na stavbách. Dělal kompletní zednické práce. V době pohovoru byl v pracovní neschopnosti kvůli problémům se zády. Nabízeli mu operaci, té se ovšem žalobce snažil vyhnout.
7. Žalobce ve správním řízení doložil průvodní list k vyšetření počítačovou tomografií, průkaz práce neschopného pojištěnce a lékařskou zprávu z návštěvy ortopedické ambulance (žalobce ambulanci navštívil po poranění hlezna).
8. Součástí správního spisu je rozhodnutí ze dne 3. 11. 2023, č. j. OAM-47944-14/ZM-2023, který žalovaný žalobci neprodloužil platnost zaměstnanecké karty, jelikož byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník).
9. Součástí správního spisu je *Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023.
10. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul žalobcem poskytnuté informace při podání údajů k žádosti a při pohovoru. Žalovaný konstatoval, že z průběhu správního řízení vyplynulo, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu v České republice poté, co mu kvůli spáchání úmyslného trestného činu nebyla prodloužena platnost zaměstnanecké karty. V případě návratu do země původu se žalobce obával potíží při hledání zaměstnání (z důvodu, že byl v České republice odsouzen). Žalovaný připomněl, že Česká republika pokládá Arménii za bezpečnou zemi původu. Podle žalovaného si žalobce po odpadnutí zákonných překážek mohl pro pobyt v České republice vyřídit nové pobytové oprávnění, i když kvůli tomu bude případně nucen vycestovat z České republiky. Institut mezinárodní ochrany není konstruován k zajištění prosté legalizace pobytu. Žalobce netvrdil, že by byl v Arménii pronásledován ze strany státních orgánů nebo soukromých osob na základě taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu. Pod takové důvody nelze podřadit žalobcem ničí nepodložené domněnky, že by v zemi původu mohl být na trhu práce znevýhodňován kvůli spáchání trestného činu na území České republiky. Žalovaný na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Arménii a na podkladě žalobcovy výpovědi shledal, že v žalobcově případě lze Arménii považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že tomu tak v jeho individuálním případě není. Proto žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako nedůvodnou. Z tohoto důvodu dále neposuzoval, zda žalobce naplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany

podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu nebo jestli by mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu.

IV. Posouzení žaloby

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný sdělil, že s tímto postupem souhlasí, a žalobce na výzvu soudu nesdělil, že by s takovým postupem nesouhlasil, a proto se jeho souhlas předpokládá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť všechny podstatné okolnosti zjistil ze správního spisu.
12. Soud neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové důležité skutečnosti, které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a jež by byl soud povinen zohlednit nad rámec uplatněných žalobních bodů (§ 32 odst. 9 věta první zákona o azylu). Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
13. Soud předně uvádí, že žaloba je co do množství textu sice poměrně obsáhlá (s množstvím odkazů na ustanovení právních předpisů i různou judikaturu), současně ale velmi obecná. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej; není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí zakládají též tzv. opomenuté důkazy, jimiž se správní orgán přes návrh účastníka vůbec nezabýval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).
15. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakého právního a skutkového stavu žalovaný vyšel a jak hodnotil pro věc relevantní skutkové okolnosti. Pokud jde o opomenutí žalobcem navrhovaných důkazů, žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že žalobce v průběhu správního řízení předložil lékařské zprávy, výpis z evidence rejstříku trestů, dohodu o realizaci výkonu trestu ve prospěch poskytovatelů obecně prospěšných prací a rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný se k jednotlivým rekapitulovaným podkladům konkrétně nevyjádřil. Žalovaný ale napadené rozhodnutí založil na tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná; z tohoto důvodu proto žalovaný podrobně neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany (neboť shledal důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné). V kontextu celého napadeného rozhodnutí je parné, proč se žalovaný předloženými důkazy (které by měly případně relevanci při posuzování důvodů pro udělení té které formy mezinárodní ochrany) podrobněji nezabýval. Žalobce v žalobě ani neupřesnil, jaké důkazy měl podle něj vlastně žalovaný opomenout. Soud podotýká, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, nýbrž objektivní překážku

znemožňující soudní přezkum (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

16. Žalobce dále obecně namítnul, že žalovaný nevyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný měl porušit § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto zcela obecné odkazy na ustanovení zákona, případně opis obsahu těchto ustanovení, soud nepovažuje za řádně uplatněné žalobní body. Žalobce vůbec nerozvedl, v čem namítané nedostatky spatřuje. Žalobce též obecně poukázal na to, že měl žalovaný porušit § 32 odst. 1 a § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Tato ustanovení se týkají zastupování procesně nezpůsobilého účastníka (což není žalobcův případ), případně zahájení řízení z moci úřední (předchozí správní řízení bylo zahájené na žádost), soudu proto ani není zřejmé, jak se posledně zmíněná ustanovení vztahují k projednávané věci.
17. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný nezohlednil žalobcovy obavy týkající se návratu na Ukrajinu (kde měl žalobce povolen trvalý pobyt).
18. Podle čl. 2 písm. n) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) se „zemí původu“ rozumí jedna nebo více zemí, jejichž státní příslušnost žadatel má, nebo v případě osoby bez státní příslušnosti jedna nebo více zemí dosavadního pobytu žadatele.
19. Podle čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice se „uprchlíkem“ rozumí státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své *státní příslušnosti* a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu *dotyčné země*.
20. Podle čl. 2 písm. f) kvalifikační směrnice se „osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu“ rozumí *státní příslušník třetí země*, který nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u kterého existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátil *do země svého původu*, byl by vystaven reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu *dotyčné země*.
21. Podle čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu mohou poskytovat pouze a) stát nebo b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, ovládající stát nebo podstatnou část území státu.
22. Z právě uvedeného plyne, že mezinárodní ochrana má subsidiární povahu. Primární odpovědnost za ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu nese stát, jehož je žadatel občanem (stát původu). Institut státního občanství představuje *nejúžší* spojení mezi jednotlivcem a konkrétním státem (srov. Körbl, H. *Zákon o státním občanství České republiky*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 5) a pro obě strany z něj vyplývají určité závazky. Teprve v případě, kdy stát původu ve svých (ať již negativních, či pozitivních) závazcích selhává (například stát je sám původcem pronásledování nebo hrozby vážné újmy anebo stát není schopen účinně ochránit občana před pronásledováním nebo hrozbou vážné újmy pocházející od nestátních aktérů), přichází v úvahu mezinárodní ochrana.

23. V řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je proto významná primárně bezpečnostní situace ve státě, jehož je žadatel státním občanem. Skutečnost, že je žalobce státním občanem Arménie, vyplývá ze správního spisu (údaje uváděné samotným žalobcem, kopie cestovního dokladu) a žalobce ji ani v žalobě nerozporoval. Čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany sice upravuje i koncept bezpečné třetí země (jedná se o jiný stát, než jehož je žadatel státním občanem) – na což žalobce v žalobě opakovaně poukazoval. S možností, zda se žalobce může vrátit na Ukrajinu (kde před přicestováním do České republiky dlouhodobě pobýval a měl tam povolení k pobytu), ale žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nepracoval. Žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí pouze z toho, že se žalobce může vrátit do státu, s nímž ho pojí státoobčanský svazek, což je s ohledem na závěry uvedené v předchozích bodech relevantní. Soud proto naopak za relevantní nepovažuje bezpečnostní situaci na Ukrajině.
24. Dále žalobce namítl, že má za to „že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení azylu v České republice jsou dostačující pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu.“
25. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
26. Podle § 2 bodu 3 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Arménii za bezpečnou zemi původu.
27. Aby mohl být stát zahrnut na seznam bezpečných zemí původu, musí materiálně splňovat podmínky vyjmenované v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V takové zemi nesmí docházet obecně a soustavně k pronásledování nebo v něm obecně nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, tento stát jeho obyvatelé z těchto důvodů neopouštějí, daná země ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
28. Žalovaný na podkladě materiálu *Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu* dospěl k tomu, že Arménie kritéria bezpečné země původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu splňuje.
29. Žalobce v průběhu pohovoru výslovně sdělil, že v Arménii nikdy žádné problémy neměl. Jelikož byl ale sportovec, vadilo mu, že je sportování v Arménii nedostatečně finančně podporováno.
30. K možnosti budoucího pronásledování během pohovoru uvedl, že by měl z důvodu trestního odsouzení v České republice v Arménii komplikace při hledání zaměstnání. K otázce žalovaného na zaměstnávání lidí, kteří byli v minulosti trestně stíháni, žalobce odpověděl, že „[k]dyž jdete pracovat pro stát, tak zjišťují, jestli máte čistý trestní rejstřík. V soukromém sektoru tohle ale nikdo neřeší.“
31. I kdyby bylo zaměstnání ve státní správě v Arménii podmíněno trestní bezúhonností (a žalobce by musel např. doložit výpis z rejstříku trestů ze všech států, kde v minulosti pobýval), nepředstavuje tato okolnost podle soudu pronásledování podle zákona o azylu a ve smyslu kvalifikační směrnice. Ostatně i v České republice zákon podmiňuje výkon

určitých profesí bezúhonností [např. § 25 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě]. Žalobci se nabízí alternativy v soukromém sektoru (sám uvedl, že tam jeho trestní minulost není na překážku). Nadto žalobce ani nesdělil, že by po návratu do Arménie chtěl pracovat zrovna pro stát, resp. by s ohledem na své osobní poměry neměl jinou možnost.

32. Žalobce také poukázal na to, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s otázkou (ne)udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. K této námitce žalobce připomněl, že správní uvážení není neomezené a je limitováno principem zákazu libovůli, rovnosti nebo přiměřenosti.
33. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.
34. Na udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok. V souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. správní soudy přezkouvávají posouzení důvodů pro (ne)udělení národního humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 79/2005-61, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30).
35. Podle 16 odst. 4 věty první zákona o azylu se však v případě zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost žalovaný nemusí zabývat důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
36. Soud proto nesouhlasí se žalobcem, že žalovaný nějakým způsobem vybočil z mezí správního uvážení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí totiž správní uvážení neužil, neboť vycházel ze zákonné úpravy, podle níž se při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné s důvody pro udělení národního humanitárního azylu (kde žalovaný rozhoduje na základě správního uvážení) neposuzují (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, bod 76). V tomto postupu žalovaného soud nespatřuje žádné pochybení.
37. Podle žalobce dále „[m]inisterstvo se při zamítnutí mé žádosti opíralo o tvrzení, že Arménie nikoliv Ukrajina je bezpečnou třetí zemí, avšak toto hodnocení nebylo dostatečně podloženo. Podle §2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou třetí zemi považuje země, kde žadateli nehrozí pronásledování a kde je zaručen přístup k efektivní ochraně.“
38. Žalobce napadené rozhodnutí dezinterpretuje. Žalovaný neřekl, že je pro žalobce Arménie bezpečnou třetí zemí, ale bezpečnou zemí původu (jako stát, jehož je žadatel občanem). Význam státního občanství při posuzování nároku na mezinárodní ochranu soud připomenul v bodě 22 tohoto rozsudku.
39. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu zdůrazňuje důkazní břemeno na straně žadatelů pocházejících z bezpečné země původu. Zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné tudíž mohl žalobce předejít tím, že by prokázal, že v jeho případě Arménii za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Kromě komplikací při hledání zaměstnání a odloučení od rodiny žalobce ve správním řízení netvrdil žádné jiné okolnosti, pro které by se nemohl do Arménie vrátit. Žalobcův zmocněnec byl ve správním řízení vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (tedy i *Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023), ale této možnosti nevyužil. V žalobě žalobce k poměrům v Arménii nic

netvrdil. Za rizikový považoval návrat na Ukrajinu. Z pohledu mezinárodní ochrany je ale podstatné, jestli se žadatel může bezpečně vrátit do státu, *jehož státní občanství má*.

40. Soud shrnuje, že se žalovaný dostatečně (§ přihlídnutím k povaze obav z návratu do Arménie, které žalobce v předchozím řízení vyjevil) zabýval tím, zda by mohl být žalobce v zemi původu pronásledován. Žalobci se ani nepodařilo ve vztahu k jeho osobě vyvrátit domněnku, že lze v jeho případě považovat Arménii za bezpečnou zemi původu. V žalobě pak žalobce k poměrům v Arménii neuvedl vůbec nic. Žalobce též tvrdil, že má v České republice rodinu (manželku, děti, bratra). Podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před pronásledováním nebo nelidským či ponižujícím zacházením v zemi původu žadatele, míří tedy na tzv. extrateritoriální situace. Mezinárodní ochrana nemá nahrazovat pobytová oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Soud doplňuje, že pokud by byl žalobce nucen z České republiky skutečně vycestovat, v řízeních o uložení povinnosti opustit území a v řízeních o vyhoštění jsou zohledňovány i právem chráněné vazby cizince v České republice a možné negativní důsledky jejich narušení (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. dubna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

JUDr. Jan Peroutka, v. r.
samosoudce